

ВѢСТНИКЪ

ПЕРЕМЫСКОЙ ЕПАРХІИ.

Рѣнь 1913.

Выдано 29. листопада.

Ч. XII.

Ч. 87.

Ч. 618/орд. О богослуженю зъ причины 300-лѣтної рѣчницѣ смерти Митроп. Киѣвского Іпатія Потѣя и выданя едикту медиолянського.

Всѣ народы, дорожачі своимъ житемъ и своею минувшостію, празднують зъ пѣднесенымъ настроемъ духа и мысли подіи, котрї на дорозѣ ихъ религійного и культурного розвою записали ся слѣдами назатертого значеня. Такою подѣєю великого значеня, що своимъ выступомъ надала нашѣй гр. кат. Церквѣ новый зворотъ ѣ спасительный напрямъ а въ широке свое русло обняла все жите руского народа, естъ безперечно въ исторіи нашѣй зединене нашои Церкви зъ св. Апостольскимъ Престоломъ.

Оцѣнюючи гѣдно и достойно то велике нобродѣйство милосердного Бога, що 300 лѣтъ тому натхнувъ предкѣвъ нашихъ повернути назадъ до той св. вѣры католицкой, въ котрѣй въ р. 988 по Хр. за проводомъ своего вел. Князя, св. равноапостольского Володимира, весь рускіи нарѣдъ въ Днѣпровыхъ водахъ принявъ св. крещене и покинувши тьму поганьства, вѣдродивъ ся до жита нового въ Христовѣй вѣрѣ въ тотчасъ, коли Церковъ всхѣдна и западна була еше въ Единствѣ, и при рѣжницѣ обрядѣвъ такъ въ Римѣ якъ и въ Царгородѣ була одна вѣра, одно стадо, оденъ Пастиръ и Голова Церкви: Намѣсникъ Христовый, Наслѣдникъ Князя Апостолѣвъ, св. Петра на еписк. престолѣ въ Римѣ, Мы воспоминаючи сего року 300 лѣтну рѣчницю смерти наибѣльшого подвижника сей св. Уніи, бл. п. Митрополити Киѣвского, Іпатія Потѣя, а рѣвночасно 1600-лѣтний квилей свободы вѣры, наданои царемъ Константиномъ въ едиктѣ медиолянскѣмъ,

щобы оказати Господеви нашу глибоку вдячність за Єго превелике милосердіє, що вольно намъ нинѣ безъ жадныхъ перешкодъ и трудностей свободно визнавати нашу св. католицку вѣру, въ порозумѣню зъ цѣлымъ П. Т. Епископатомъ нашего обряду въ нашой церковной провинціи розпоряджаємъ якъ слѣдує:

Всѣ душпастирѣ безъ выѣмку мають въ всѣхъ парохіяхъ тут. епархіи въ день 28 (о. ст.) грудня с. р. то єсть въ Недѣлю Праотець вѣдправити торжественну спѣвану св. Литургію благодарственну при выставленю Найсв. Тайнъ и зъ вѣдповѣдною проповѣдею. По молитвѣ заамвонной належить вѣдспѣвати пѣснь «Тебе Бога хвалимъ» зъ благословенемъ вѣрныхъ Найсв. Тайнами. Въ проповѣди, котрой предметомъ має бути: якъ неоцѣненымъ скорбомъ єсть для насъ правдива вѣра католицка, належить въ первой части пояснити значенє едикту мedioлянского о свободномъ признаваню нашей св. вѣры въ противенствѣ до тыхъ переслѣдовань, якї за то потерпѣли перші християне; въ другой же части о значеню соединеня нашего зъ св. Апост. Престоломъ и заслугахъ Митрополиты Киѣвского, Іпатія Потѣя, котрого Провидѣне Боже выбрало за оружіє до отрясеня ся народу нашего зъ схизмы и утверженя въ правдивой вѣрѣ католицкой.

Всч. Духовенство епархіяльне доложитъ всѣхъ старань, щобы въ нынѣшнихъ часахъ загального упадку св. вѣры и недоцѣнюваня той свободы, зъ якою вольно нинѣ признавати, торжество се було всюда якъ найвеличавѣйше отпразднованє и то не тѣлько въ церквѣ приписанымъ богослуженемъ и проповѣдею, але и по за церквою, въ читальняхъ и иншихъ вѣдповѣдныхъ мѣсяхъ популярными вѣдчитами, вечерками и т. п. въ честь сего великого Святителя, котрый все жите свое клавъ для душевного добра своего народу и єго вѣчного спасенія.

Вѣдъ гр. кат. Еп. Ординаріята.

Перемышль дня 28. падолиста 1913.

Ч. 88.

Ч. 8985. Про рѣшенє конгрегаціи св. Тайнъ а) що до вѣдправы св. Литургіи по приватныхъ домахъ; б) крещеня дѣтей въ дома и в) удѣлюванє св. причастія въ дома, особамъ не хорымъ.

На повномъ зѣбраню Отцѣвъ Кардиналовъ въ Апостольской палатѣ Ватиканской порушено дня 20. грудня 1912. слѣдуючі питання:

I. Чи и зъ якихъ причинъ можуть Ординаріи позволити, щобы св. Литургія могла бути вѣдправлена въ приватныхъ домахъ?

II. Чи можуть Ординаріи позволити, щобы дѣтямъ могла бути удѣлена Тайна крещеня въ дома, хотяй имъ негрозитъ небезпеченство житя або не суть тяжко хорі?

III. Чи можуть Ординарії дозволити, щоби хоримъ, що не можуть вийти зъ дому а просять зъ побожности о св. Причастіє, особливожь коли въ якій парохіи бѣльше хорыхъ особъ о се просить або коли хтось хорый просить часто, могла бути занесена Найсв. Евхаристія зъ церкви до дому приватного безъ захованя приписовъ Обряду?

На повисшій питаня вѣдповѣли Ем. Отцѣ по зрѣлої розвазѣ якъ слѣдує:

Що до I. Такъ вѣдъ случаю до случаю, если суть справедливѣ и розумнѣ причины, однакъ не въ спальнѣ, але въ приличнѣмъ мѣсци и при захованю дотычныхъ приписовъ права и то зовсѣмъ безплатно зъ якого небудь титулу; еслижбы хто хотѣвъ вѣдправляти св. Літургію въ приватнѣмъ домѣ постѣйно, то мусѣвъ бы просити о позволенѣ на се въ Римѣ.

Що до II. Такъ, если естѣ до того слухна и розумна причина.

Що до III. Такъ, если заходить слухна и розумна причина, при чѣмъ належить однакъ заховати бодай обрядъ приписаный черезъ Венедикта XIV. въ Декретѣ *Interomnigenas* зъ 2. лютого 1744. §. 23. именно: «Священникъ мусить мати на собѣ завсѣгди епітрахиль закрытый власними одежами; до торбины або бурси нехай вложить піксиду и нехай еи перевѣсити на шнурку черезъ шию такъ, абы притыкала до грудей; такожь нехай нѣколи не йде самъ, але въ товариствѣ бодай одного вѣрного, если десь нема бѣльше духовныхъ особъ».

Повисшій рѣшеня зволивъ потвердити Св. Отець Пій X. на послуханю Секретаря св. Конгрегаціи д. 22. грудня 1912. (*Acta Apostolicae Sedis* зъ дня 30. грудня 1912. Ч. 22. стор. 725).

Се подає ся до вѣдомости Всч. Духовенства зъ тымъ, що въ наведенихъ высше случаяхъ належить удавати ся до Епп. Ординаріату, если суть вымагані до того услѣвія.

Вѣдъ Еписк. гр. кат. Ординаріята
Перемышль, дня 17. листопада 1913.

Ч. 89.

Ч. 8986. О помноженю и розширеню вѣдпусту за звеличенѣ Найсв. Тайнъ.

Св. Отець Пій X. зволивъ надати бѣльшій вѣдпусты нѣжь були до сего часу для тыхъ, що складають честь и благодаренѣ Ісусови Христови въ Найсв. Тайнѣ Евхаристіи утаєному, именно: хто вѣдмовить молитовку: „Слава и понлѣнь нехай буде найсвятійшѣй Тайнѣ на вѣни“ бодай зъ сокрушенымъ серцемъ, узыскує Вѣдпустъ 300 днѣвъ, котрый можна жертвувати за душі остаючи въ чистилищи, а повннѣ, котрый можна рѣвножь жертвувати за душі остаючи въ чистилищи, если хто буде вѣдмовляти повисшу молитовку що дня черезъ цѣлый мѣсяць крѣмъ того исповѣдає ся и приступити до св. Причастія и помолити ся въ намѣреню св. Отця. (*Acta Apostolicae Sedis* зъ дня 16. мая 1913. ч. 8. стор. 211.).

Повысше подае ся до вѣдомости зъ тымъ, абы Всч. Душпастирѣ оголо-
сили се по Церквахъ и заохотили вѣрныхъ до почитаня Ісуса Христа въ Найсв.
Евхаристіи утаєного, при чомъ можуть такъ легко узыскати вѣдпусть.

Вѣдъ Еп. гр. кат. Ординаріята
Перемышль дня 17. листопада 1913.

Ч. 90.

Ч. 9465. Загальні Збори Товариства св. Ап. Павла у Львовѣ.

Видѣль Товариства св. Ап. Павла въ Львовѣ пѣдъ днемъ 20. листопада
1913. ч. 606 предложивъ ту прошене о оголошене слѣдуючого:

„Видѣль Товариства св. Ап. Павла мае честь отсимъ подати до вѣдома,
що Загальні Збори тогожь Товариства вѣдбудуть ся дня 8. грудня с. р. въ ду-
ховнѣй семинаріи у Львовѣ зъ звычайнымъ порядкомъ дневнымъ; початокъ о год.
9. рано“.

Се подае ся до вѣдомости и взымае ся членѣвъ реченого Товариства
въ Нашѣй епархіи до можливои участи въ загальныхъ зборахъ.

Вѣдъ гр. кат. Еп. Ординаріята
Перемышль, дня 24. падолиста 1913.

Некрольогія.

О. Мѣйскій Левъ парохъ въ Ванѣвцѣ, уп. 30/10. 1913.

О. Саламонъ Вікторъ въ пенсіи уп. 9/11 1913.

О. Маренинъ Стефанъ парохъ въ Грушовѣ уп. 21/11 1913.

Души ихъ поручаються молитвамъ Всеч. Клира.

† **КОНСТАНТИНЪ**
Епископъ.

Ал. Зубрицкій
Канцлеръ.